

**Govor papeža Frančiška uslužbencem rimske rote
ob priložnosti otvoritve sodnega leta 2017**

Klementova dvorana

sobota, 21. januarja 2017

Dragi sodniki, oficiali, odvetniki in sodelavci apostolskega sodišča rimske rote, vsakega izmed vas lepo pozdravljam, najprej zbor sodnikov in dekana msgr. Pija Vita Pinta, ki se mu zahvaljujem za izrečene besede, kakor tudi prodekanu, ki je bil pred kratkim imenovan za to službo. Vsem vam želim, da bi v sodnem letu, ki ga danes odpiramo, delali z vedrino in žarom ljubezni do Cerkve.

Danes se želim ustaviti pri odnosu med vero in zakonsko zvezo, še posebej se želim ustaviti pri vidikih vere, globoko zakoreninjene v ljudskem in kulturnem okolju, v katerem se oblikuje zakonski namen. Sveti Janez Pavel II. je na temelju Svetega pisma jasno poudaril, *»kako globoka je povezanost med spoznanjem po veri in spoznanjem po razumu (...) Tista posebnost, s katero je zaznamovano svetopisemsko besedilo, je v tem, da nosi prepričanje, da obstaja globoka in neprekinjena vez med spoznanjem razuma in vero«* (*Vera in razum*, 16). Zato, bolj ko se oddaljuje od vere, tem bolj je človek v nevarnosti, da propade oz. da se mu omrači um. Po mišljenju Svetega pisma je v tej norosti prisotna grožnja življenju. Norost človeka žene k spoznavanju stvari, v resnici pa ni sposoben spoznavati bistvene stvari. Prav to ga ovira, da bi umiril svoj razum (prim. Mdr 7,1), da bi pravilno spoznal svoje čute in stvari, ki ga obdajajo. Ko nato trdi, da *»ni Boga«* (prim. Ps 14,1), najbolj jasno pokaže, kako je njegovo spoznanje pomanjkljivo in kako je on sam daleč od polne resnice o stvareh, njihovem poreklu in usodi. (Ps 18).

Papež Benedikt XVI. je v svojem zadnjem govoru, ki je bil namenjen vam, rekel: *»samo tisti, ki se odpre Božji resnici, more razumeti in doseči v konkretni resničnosti, tako zakonskega in družinskega življenja, resnico moža in žene in njunih otrok, prerojenih v krstu. Zavrnitev tega, kar ponuja Bog, dejansko vodi v globoko neravnovesje v vseh človeških odnosih, tudi zakonskih«* (26. januar 2013, 2). Zato je nujno, bolj kot kdaj koli prej, poglobiti odnos med ljubeznijo in resnico. *»Ljubezen potrebuje resnico. Samo kolikor je ljubezen utemeljena na resnici, more ljubezen obstajati še naprej v času, preseči bežen trenutek in ostati neomajna, da bi podpirala skupno pot. Če ljubezen nima odnosa do resnice, je podvržena čustvom in ne prestane preizkusa časa. Prava ljubezen pa združuje vse prvine naše osebe in postane nova luč za veliko in izpolnjeno življenje. Brez resnice ljubezen ne more dati trdne vezanosti, ne more*

izpeljati 'jaza' prek njegove osamitve, niti ga osvoboditi bežnega trenutka, da bi gradila življenje in obrodila sad« (Luč vere, 27).

Ne moremo si zatiskati oči pred dejstvom, da je danes razširjena miselnost, ki hoče zatemniti dostop do večnih resnic. Pojavlja se mišljenje, ki pogosto, zelo široko in kapilarno, prežema stališče in vedenje, celo samih kristjanov (prim. Veselje evangelija, 64), katerih vera slabi in izgublja lastno izvirnost kot merilo razlaganja in delovanja osebnega, družinskega in družbenega obstoja. Okolje, v katerem primanjkujejo verske vrednote, pogojuje tudi privolitev v zakon. Verske izkušnje tistih, ki želijo skleniti krščanski zakon, so zelo različne. Nekateri aktivno sodelujejo v življenju župnije, drugi se župniji približajo prvič; nekateri živijo zelo poglobljeno molitveno življenje, medtem ko imajo drugi zelo površen verski čut; velikokrat so ljudje zelo oddaljeni od vere ali pa je preprosto nimajo.

Nasproti takšnim situacijam je treba najti učinkovita sredstva. Najprej je treba mlade vzgajati in jim pomagati z ustrezno pripravo, da zakon in družino odkrijejo po Božjem načrtu. Tako se pomaga bodočim zakoncem, da sprejmejo in okusijo milost, lepoto in veselje resnične ljubezni, odrešene in odkupljene od Kristusa. Krščanska skupnost, na katero se zaročenci obračajo, je poklicana, da jim s srcem oznanja evangelij, da bi njihovo doživljanje ljubezni lahko postalo zakrament, učinkovito znamenje zveličanja. Tako Jezusovo odrešenjsko poslanstvo doseže moškega in ženske v njunem življenju in ljubezni. Ta trenutek za celotno skupnost postaja posebna priložnost za njeno poslanstvo. Danes, bolj kot kdaj koli prej, se ta priprava predstavlja kot dejanska priložnost za evangelizacijo odraslih in pogosto tako imenovanih oddaljenih. Številni so namreč mladi, za katere je približevanje poroke priložnost, da se ponovno srečajo z vero, ki je bila dolgo časa odrinjena na obrobje njihovega življenja; po drugi strani pa se ti nahajajo v posebnem ozračju, ki človeka razpoloži in ga kliče k spreobrnjenju. To je torej lahko trenutek za osebno srečanje z Jezusom Kristusom, z evangeljskim sporočilom in cerkvenim naukom.

Zato je nujno, da uslužbenci in ustanove, ki jim je zaupana družinska pastorala, čutijo močno skrb, da bi pripravo na zakrament sv. zakona naredili čim bolj učinkovito ne samo za človeško rast, ampak predvsem za rast vere zaročencev. Glavna skrb srečanj je pomoč zaročencem pri postopnem vključevanju v skrivnost Kristusa, v Cerkvi in s Cerkvijo. Pod tem vključevanjem se razume postopno zorenje v veri, skozi oznanjevanje Božje besede.

Cilj te priprave je v pomoči zaročencem, da spoznajo in živijo resničnost zakona, ki ga želijo obhajati, da bi ga naredili ne samo veljavno in dopustno, temveč tudi rodovitno, in da bi bili razpoložljivi, da iz tega praznovanja naredijo nov korak na poti vere. Da bi se vse to lahko

uresničilo, so potrebne osebe s posebno usposobljenostjo in ustrezno pripravljenostjo na to službo, pomembna pa je tudi sinergija med duhovniki in poročenimi pari.

V tem duhu, s svojo odločnostjo, želim poudariti potrebo po »novem katehumenatu« pri pripravi na zakon. Škofje so na zadnji redni sinodi izrazili željo, da se, kar je bilo predlagano že v Apostolskem pismu *O družini* (čl. 66), poleg katehumenata za krst odraslih kot del zakramentalnega procesa vključi še priprava na zakon in postane del celotnega postopka zakramentalne priprave, kot protiutež številnim ničnim zakonom.

Drugo sredstvo je pomoč mladoporočencem, da po poroki nadaljujejo hojo po poti vere in v Cerkvi. Pogumno in ustvarjalno je treba pripraviti načrt vzgoje za mlade zakonce, s pobudami, ki bodo usmerjene v rast zavedanja o prejetem zakramentu. Pomembno jih je spodbujati, da na različne vidike vsakodnevnega življenja v zakonu gledajo kot na znamenje in sredstvo Božje ljubezni, učlovečene v človeški zgodovini. Navedel bom dva primera. Zakonska ljubezen ima svoje korenine in končni izvor v skrivnosti Svete Trojice, zaradi česa nosi ta pečat, kljub vsem težavam in bedi, s katerimi se spopada v vsakdanjem življenju. Še drugi primer: zgodovina ljubezni krščanskega para je del svete zgodovine, v kateri prebiva Bog, ki nikoli ne prekrši zaveze, ki jo je sklenil z mladoporočencema v trenutku njune poroke. On je namreč »*zvesti Bog in ne more se izneveriti samemu sebi*« (2 Tim 2,13).

Krščanska skupnost je poklicana sprejeti, spremljati mladoporočence in jim pomagati, tako da jim ponuja priložnosti in ustrezne načine – od sodelovanja pri nedeljski sv. maši – za negovanje duhovnega življenja bodisi znotraj družinskega življenja bodisi v okolju pastoralnih programov v župniji ali znotraj drugih skupnosti vernikov. Mladi zakonci so pogosto prepuščeni sami sebi, morda tudi zato, ker se redko pojavljajo v župniji; to se najpogosteje dogaja po rojstvu otroka ali otrok. V teh trenutkih družinskega življenja bi bilo treba zagotoviti več bližine in močno duhovno podporo, tudi pri vzgoji otrok, katerim so prvi prinašalci in pričevalci daru vere. Na poti človeške in duhovne rasti mladih zakoncev je priporočljivo ustvariti zakonske skupine, v katerih je mogoče gojiti pot trajnega oblikovanja, premišljevanje Božje Besede, pogovor o temah, ki se nanašajo na družinsko življenje, skupno molitev in prijateljsko druženje.

Kar sem na tem mestu poudaril, ima za cilj ustvariti primerno versko okolje, v katerem se praznuje in živi poroka. Eden takih odločilnih vidikov za solidarnost in resničnost zakramenta zakona ponovno vabi župnike, da se bolj zavejo občutljive naloge, ki jim je zaupana pri spremljanju bodočih zakoncev, da se doseže stvarna in resnična sinergija med *foedus et fides* (zakonsko zvezo in vero). Gre za prehod s tipično pravnega in formalnega dojetja priprave bodočih zakoncev na zakramentalno dojetje od začetne hoje (*ab initio*) do zakonske zveze

(*foedus*), ki jo je Kristus povzdignil v zakrament. To bo zahtevalo tudi velikodušni prispevek odraslih kristjanov, moških in žensk, ki pomagajo duhovniku v družinski pastoralni, da bi zgradili »mojstrovino«, to je družino: moškega in žensko, ki se imata rada (*Kateheza*, 20. februar 2014), skladno z razodetim Božjim načrtom (*Govor na izrednem konzistoriju*, 2. februar 2014).

Naj Sveti Duh, ki vedno in v vsem vodi sveto Božje ljudstvo, sodeluje in pomaga duhovnikom in laikom, ki se zavzemajo in se bodo zavzemali na tem področju, da nikoli ne izgubijo navdušenja in poguma ter si prizadevajo za lepoto krščanskih družin kljub uničujočim pastem kulture trenutnega in minljivega.

Dragi bratje, kot sem že večkrat poudaril, je potreben velik pogum za poroko v našem času, v katerem živimo. Tisti, ki imajo moč in veselje za ta pomemben korak, morajo ob sebi čutiti naklonjenost in konkretno bližino Cerkve. S to željo vam ponovno izrekam dobre želje in uspešno delo v tem novem letu, ki nam ga Gospod podarja. Obljubljam vam svojo molitev in prav tako računam na vašo, medtem ko vam iz srca podeljujem apostolski blagoslov.